

dette, følte jeg atter Grund under Fødderne herhjemme og fik et sikkert Maal for mit Liv. — — Frøken Jakobe! Man siger om mig, at jeg ikke mangler Evner, — og jeg tror det selv! Jeg indbilder mig endog, at man har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidigt føler jeg, at uden Dem vil jeg næppe nogensinde naa, hvad jeg tilsigter, — dertil veed jeg for godt, hvor meget De allerede har været for mig. Det er da ikke alene hele min personlige Lykke, men min hele Fremtid og Velfærd, der bestemmes af det Svar, De nu vil give mig.«

Hun havde ladet ham tale ud. Saa tappert hun kæmpede for ikke at lade sig rive med af hans Ord, — hun havde dog ikke kunnet faa sig selv til at standse ham. Det var første Gang i sit Liv, at hun modtog en saa forvoven og uforbeholden Kærlighedserklæring; og tiltrods for, at han i sine sidste Udtalelser havde været mere aabenhjertig, end han rigtig selv vidste af, gik det i Øjeblikket ikke op for hende, at han egentlig hele Tiden havde været mere optaget af sig selv end af hende.

»Jeg indser meget godt,« vedblev Per, gjort urolig af hendes uforandrede Holdning — »at det er temmelig dristigt af mig at henvende mig til Dem paa en saadan Maade. De er en attraaet Dame, smuk, klog, formuende, — og jeg en stakels, endnu ganske ukendt Ingeniør, der kun har